

ха сжщо-то безъ воля — стара-та испопиваше всичко и ако да не паднеше нѣкадѣ отъ пиянство, тя заспиваше предъ огнище-то и оставяше дъщери-тѣ си да я гледатъ какъ прося за едно комаче хлѣбъ да си насити гладъ-тъ и за едно парцалче да си завие голотини-тѣ. Вѣрвай, ти казвамъ, ако да не бѣше онова голѣмо кестенено дърво, момичета-та Ерминия и Мадалена биха умрѣли отъ гладъ, защото са свѣняха да идатъ да просатъ. Дрехи дърво-то не можеше да имъ даде, защото не живѣяхме още въ райя. За това са очудваше всякой като гледаше сиромашки-тѣ да отиватъ скромно у черква, още повече, като не можеше никой съ нищо да ги похули. По-млада-та Мадалена бѣше запазена отъ камъ зло-то много, защото бѣше грозна, като единъ дяволъ маничка, низска, дива, саката, та като излезеше на пхтя, плашеше дѣца-та. Като познаваше себе си каква е, за това стоеше повече-то у дома си, не правеше никому зло; исклучително нѣщо е при таквизи сакати сжщества, кои-то въобще сж завистливи и често са мжчатъ да си отвърнатъ за нещастие-то си; напротивъ сжща-та майка бѣше родила второ-то си дѣте много похубаво, тя бѣше хубавица-та Ерминия, едничка въ цѣлия свѣтъ. По-голѣма-та сестра не завиждаше на Ерминия за хубостъ-та ѝ, а я почиташе още повече дори и обожаваше. Ти си видѣлъ въ Римъ статуи-тѣ на Музи-тѣ и Венусса и Минерва, не е малко искусство употребено, хубостъ притежаватъ каква-то нийдѣ въ свѣтъ-тъ. Но пакъ ти казвамъ и тѣ сж нищо срѣщу това естествено сжщество. Чувай любезний ми» — и съ тѣзи думи скокна малкия человекъ, подърви са и притегна ржцѣ-тѣ си на горѣ — «толкова висока бѣше тя, нѣщо една педа повисока отъ мене, а тжй красно сжздадена и малка-та ѝ глава тжй красно направена надъ тжнко-висока-та ѝ снага, казвамъ на голѣмина никой не ще са намери да я надмине. Ами лице-то ѝ? като да е направено съ чукчето, очи-тѣ тжй голѣми и хубаво заоколени съ единъ поглѣдъ — въ сжщо-то време дързновенъ и кротакъ, едни уста, червени като ягодие и като една прѣсно разрѣзана смокина, надъ хубаво-то ѝ чело са провеваха черни-тѣ ѝ косми кждрени, кои-то са влечаха отъ голѣми-тѣ ѝ и дълги шевета — всичко бѣше въ най-добръ изглѣдъ построено. А кога-то вжрвеше и съ издигнати ржцѣ носеше кошица-та на глава-та си, дълги-тѣ ѝ пржстие, малки-тѣ ѝ крачица въ онѣзи голѣми и прости обувки — *amiso mio*, и поетъ да не бѣхъ още, мома-та ма правяше изведнажъ. Други-тѣ, кои-то не притежаватъ стихотворна кржвъ